

[Alfred Jensen.]

også problemet med de store årgange, der kommer til. På denne baggrund kan det ikke være rimeligt, at man skærer det beløb, der gives til boliglån, ned.

Jeg forstår meget vel, at når man har skåret rammen ned, bliver der færre midler at bruge til lån, fordi der jo ikke opføres mere end det, man har sigtet efter. Men alligevel vil vi påtale, at der er en sådan nedgang, for det må betyde, at der er ved at blive bygget mindre, end hvad vi egentlig burde have, og det på et tidspunkt, da der direkte stilles øgede krav om boliger. For her er ikke alene spørgsmål om dem, der kommer til som følge af alder; her er også tale om, at saneringsbehovet bliver større og større og bør tilfredsstilles. Derfor har vi den opfattelse, at hvis boligproblemet skal løses, kan samfundet ikke slippe sit tag heri. Det er nødvendigt, at man tager planmæssigt fat på spørgsmålet, og det er nødvendigt, at man også planmæssigt tilrettelægger det 15-20 år frem i tiden. Vi tror ikke på, det lader sig gøre efter de retningslinjer, den højtærede finansminister har trukket op i sin tale i går, eller efter de ønsker, der er fremsat fra anden side. Man kan tale lige så meget man vil om, at byggeomkostninger og boliger ikke er steget meget mere end så mange andre udgifter for den menige mand. Tilbage bliver dog det, at de boliger, der bygges nu, er så dyre, at det store, store flertal ikke er i stand til at flytte ind i dem. Det kan ikke være nogen tilfældighed, at man har nye boliger stående ledige både i København og i flere provinsløstæder; det hænger jo sammen med, at lejen er for høj. Hvis man går den vej, der her er antydnet, hvordan i alverden skal der så blive mulighed for at sikre en bolig til en overkommelig pris for de nye årgange? Jeg tror, man skal gøre sig klart, at det ikke er muligt, og derfor er vi ikke tilhængere af, at samfundet slipper sit tag i byggeriet. Vi skal gøre os klart, at selv om man synes, at staten bygger meget i de senere år, bygger vi ikke nær så meget som andre lande. Vi ofrer ikke nær så meget af nationalindkomsten på at løse boligproblemet som vore, jeg har vel lov at sige tre nordiske nabolande gør. Det er ikke udtryk for, at vi er nærmere inde på en løsning af problemet, end de er, men det er udtryk for, at vi ikke lægger tilstrækkelig

vægt på at få dette spørgsmål løst. Derfor er vi tilhængere af, at der planmæssigt sættes ind fra samfundets side, og at der ydes den fornødne støtte til at holde priserne nede, at der sikres lån på rimelige betingelser. Gør man ikke det, så må man gøre sig klart, at vi vil komme ud for det, at byggeriet vil gå langt ned, og det vil volde ubodelig skade ikke alene i den periode, hvor byggeriet stagnerer, men også fremefter. Derfor kan vi ikke deltage i de planer og ønsker, der her er fremsat.

Jeg vil også gerne ved denne lejlighed sige et par bemærkninger om de arbejdsløse problemer. Det er jo særdeles aktuelt, eftersom det ærede medlem hr. Lannung beskæftigede sig med dette spørgsmål og talte om, at der måtte være mere bevægelighed i arbejdskraften; og at det var helt urimeligt, at folk, der havde lært et fag, skulle blive ved det resten af deres dage. Det var en meget virkelighedsfjern tale. Sådan er det jo ikke her i landet. Tusinder og atter tusinder, der har lært et håndværksfag, har på grund af forholdene været nødt til at gå over i arbejdsmændenes rækker, og masser af arbejdsmænd har tilegnet sig færdigheder, som stiller dem på højde med faglærte arbejdere inden for forskellige grupper og gør det muligt for dem at deltage i arbejdsprocessen på lige fod med de faglærte. Derfor er det urimeligt, at man taler, som om hovedsvagheden her er konservatisme hos arbejderklassen eller ulyst til at bevæge sig fra det ene område til det andet.

Jeg kom til at tænke på de smede, der blev arbejdsløse i Randers, og som hver dag tager med rutebil til Ålborg værft for at arbejde, for at sikre sig en fortjeneste. Jeg tænker på de mange, der tager fra den ene side af Sønderjylland over til Als for at arbejde på Danfoss. Det vidner dog om, at der er både bevægelighed og lebedighed blandt de arbejdsløse. Var det ikke tilfældet, ville noget sådant ikke ske.

Her, hvor der tales så meget om at tage hensyn til mennesket og til erhvervslivet, rejser sig spørgsmålet: hvorfor vil de, der taler så meget om bevægelighed, ikke være med til at løse et af de vigtigste spørgsmål for disse mennesker, nemlig ved at indrømme et fradrag for transportomkostninger på den skattepligtige indkomstopgørelse? Nej, dér har man ikke noget tilovers for de arbejds-